

Iva Hoňková
ilustrace Markéta Šmalcová

ŠKŘÍTEK DOMOVNÍČEK

bambóok®

Iva Hoňková
ilustrace Markéta Šmalcová

ŠKŘÍTEK DOMOVNÍČEK

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Iva Hoňková

SKŘÍTEK DOMOVNÍČEK

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8653. publikaci

Ilustrace Markéta Šmalcová

Odpovědná redaktorka Zuzana Burdová

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 96

Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Markéta Šmalcová, 2023

ISBN 978-80-271-7013-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-3202-7 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Nová rodina	11
Úklid	15
První noc	20
Koláč	28
Strouhanka	39
Myši	46
Pozvání ke stolu	59
Dříví na zimu	69
Neděle	79
Sklep	89
Závěr	93

PŘEDMLUVA

V dávných dobách bydleli skřítkci domovníčci v každé chalupě a lidé s nimi žili ve shodě. Dávali jim misky s mlékem, o posvícení několik čerstvých povídlových koláčů plněných tvarohem a zdobených mandlemi, preclíky, med a všelijaké jiné dobroty. Skřítkci jim za to chránili jejich domovy jednak před zloději a loupežníky, jednak před povodněmi, požáry a krupobitím. Když však v domě žili lidé zlí, kteří se mezi sebou hádali a z jejichž srdcí zmizela láska a dobro, často zapomínali dávat svým ochráncům dary. Skřítkci poté přestali nad jejich domovy držet stráž a lidem začali škodit. Stávali se škodolibými a velmi si v tom libovali. Buď nechávali mizet věci, nebo je přemísťovali na místa, kde by je nikdo nehledal. A tak se často stávalo, že se ze světnice ztratil džbáněk, v kamnech se zničehonic rozhořel oheň, tím pádem se rozžhavila plotna a večere se spálila na uhel. Slepice najednou přestaly snášet vajíčka, přes noc se srazilo mléko a mnoho dalších podobných vylomenin měli na svědomí právě tito skřítkci domovníčci.

Mezi domovníčky to chodilo stejně jako mezi lidmi. Někteří se měli rádi a navštěvovali se, jiní zase ne. Když už ale k sobě domovníček a domovnička zahořeli láskou, byla z toho pak obrovská veselka, na kterou se ještě mnoho let vzpomínalo.

Jenomže postupem let lidé na skřítky přestali věřit. Svět zázraků jakoby nadobro odvál do pohádek. V našich domovech se ale čas od času dál předměty velmi zvláště přemísťují, někdy dokonce zmizí úplně. Jen si vzpomeňte – něco podobného se určitě stalo i u vás doma. Mám podezření, že to pravděpodobně nebude zase tak dávno, kdy se vám něco důležitého ztratilo. Jak je to možné? Většinou se tomu jen divíme a říkáme si, že se to samo někam zatoulalo, že všechno se děje tak nějak samo.

Nic v životě se však neděje náhodou. Žádné „samo“ neexistuje. To jen ti naši domácí skřítci si z nás občas dělají dobrý den. Právě o jednom takovém vám budu teď vyprávět. A věřte nebo ne – všechno, o čem se tady dočtete, se opravdu stalo.

Na samém konci jedné malé vesničky stojí stavení. Když přijdete blíž, uvidíte za ním velkou zahradu s kůlnou, ovocný sad a malý potůček, který protéká kolem. Roubená chalupa je na první pohled už léta opuštěná. Ano, je pravda, že v ní nebydlí žádní lidé. Svůj domov tam našel skřítek domovníček Floriánek.

V chalupě žije už mnoho let. Jeho jedinými společníky jsou myši a jeden toulavý kocour, kterému dal Floriánek jméno Archibald, na což je skřítek patřičně hrdý. Hlavně mu připadalo tak nějak lepší volat na něho zkráceně Árcí než hej, ty rezavý kocoure.

Floriánkovi je sto dvacet čtyři let, což je u skřítků poměrně nízký věk. Přestože se svou výškou dosáhne sotva na opěradlo židle, není mu to na překážku. Pro většinu smrtelníků je neviditelný stejně jako všichni ostatní jeho druhu. Zjevuje se pouze malým dětem a zvířatům. Mimo jiné oplývá neobyčejnou silou. Bez sebemenší námahy dokáže pouhým pohledem přemísťovat nábytek, rozdělávat oheň, rozbít nádobí nebo šramotit na půdě starými řetězy, což ostatně s velikou oblibou dělá. Život s lidmi mu totiž nikdy nepřinesl nic dobrého a jeho srdce postupem času zatrpkl.

Místní obyvatelé se tomuto stavení vyhýbají velkým obloukem, protože si myslí, že v něm straší. Floriánkovi to vyhovuje, má rád svůj klid. Jenomže jeho klidu právě teď odzvonilo. Chalupu i se zahradou si totiž koupila jedna mladá rodina z Prahy. Nikdo z nich však netušil, co je čeká.

NOVÁ RODINA

„Tak tahle chalupa je ode dneška naše,“ prohlásil hrdě tatínek, vystoupil z auta a rozhlížel se po okolí.

„Ten čerstvý vzduch!“ zhluboka se nadechla maminka.

„Krásně to tady voní,“ zaradovala se sotva čtyřletá Jasmínka a rozeběhla se do zahrady. Kolem ní spokojeně poskakoval malý pejsek. Slyšel na jméno Bery, které si vysloužil za to, že byl celý bílý a vypadal jako beránek.

Za nimi se líně vlekla sedmnáctiletá Viky. Tvářila se, jako by jí bylo všechno úplně jedno.

„U všech ďasů, co má být zase tohle?“ mračil se Floriánek a tiše pozoroval z okna světnice nové obyvatele. Poté otevřel svůj deník a začal psát:

První den po úplňku devátého měsíce. Další noví majitelé chalupy se rozhodli, že mi budou dělat společnost. Ach! Kolik takových bylo před nimi? A kolik dalších ještě přijde? Nedá se nic dělat. Chvilí je nechám, aby se rozkoukali, a pak jim to jaksepatří osladím.

„Co komu osladiš?“ mňoukl mu za zády Archibald a dál si líně olizoval přední packu.

„Ty jsi neviděl ty nové přistěhovalce do naší chalupy?“ vykřikl Floriánek.

„Ale jo, viděl. A co má být? Párkrát jim předvedeš, co umíš, a oni zase odjedou.“

„Doufám, že sis všiml, že mají psa,“ poznamenal skřítek škodolibě.

Kocour nešťastně zasyčel.

„Jen se podívej sám, když mi nevěříš.“